

TEBENNE BÍZTUNK

PÁPAI REFORMÁTUS ÉRTESÍTŐ

Tartalomjegyzék

Apostolné Bartha Mária:

A megtestesült Ige 1

Pálóczy Zergi Klára: Kovásznai vendégek

a pápai gyülekezetben 2

Hencsel Erik:

Holtmarosi szorgalmi feladat 3

Jámbor Anikó, Kacsó-Pápai Anna:

Mesés kalandregény az Ördögágyán 4

Fodorné Papp Júlia:

Útrakezők 2025 – Cédus csoport 5

Jámbor Anikó, Kacsó-Pápai Anna:

Játékos délután 5

Magyar Kornélia: Adventi készülődés

az óvodában 6

Balogh Éva: Kárpátokig érő ölelések 7

Szakács Gergely: Felajánlás a 2026. évre 8

Mayerné Pátkai Tünde:

Adventi hitmélítő alkalmak 9

Kiss Petra: Alpha 10

Apostol Pál: Az első közös Karácsony 11

Hírlevél, gyülekezeti újság 11

Dr. Sárközi Gergely Antal: Négyszázötven éve

hunyt el Huszár Gál 12

Szakács Gergely:

Adventi játszóház és vásár 13

Göbölös Attila: A Kisgyertya fénye 13

Dr. Németh Tamásné Schédl Tímea:

Kárpát-medencei imnap Pápan 14

Anyakönyvi hírek 15

Állandó gyülekezeti alkalmak 15

Hirdetések 16

„Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk...”

(János evangéliuma 1:14)

A megtestesült Ige

Kisiskolás koromban egy Duna parti kis faluban fogott meg ez az Ige először. Az adventi időszakban gyülekezetünk fiatal, Igen aktív lelkésze a hittanórán erről beszélt nekünk: „Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk”. Titokzatos volt maga a mondat is, mert bár magyarul volt, mégsem értettem. Négy hittanórán beszélt róla (heti egy óránk volt). A téli szünetre már tudtam, Jézusról van szó, aki karácsonykor született. Ez eddig is világos volt számomra, hiszen hitvalló szüleim révén rendszeresen jártunk templomba, de ilyen formában addig gyermek lelkemet nem érintette meg egy történet sem.

Majd felső tagozatosként ifjúsági órára és konfirmációi előkészítőre járva az ígére való figyelésem és a bibliaolvasásom más értelmet nyert. Eközben lelkészváltás történt a gyülekezetben. Érkezett egy fiatal lelkészpár, én pedig az általános iskolát befejezve, gimnazista lettem. Egyre gyakrabban voltam a parókiaán. A tiszteletesek gyermekeire vigyáztam, vagy édesanyám által küldött csomagokat vittem, udvart rendeztünk, templomot takarítottunk. Sok ifjúsági és gyülekezeti alkalmon tudtam részt venni az egyházmegyében és azon kívül is a segítségükkel. Akárhányszor náluk voltam, az Ige és a szolgálat mindig „téma” volt. Ők voltak életemben azok az „útkezelők”, akik Jézus felé tereltek. Szüleim támogatásával, az érettségire készülve, megérett bennem a döntés: teológiára megyek, és lelkész leszek.

Nem lelkész gyerekként sok új dologgal találkoztam, sok mindent nem tudtam, de abban biztos voltam, hogy a karácsonyi ünnepkörben, az akadémia küldöttjeként, a kirendelt gyülekezetben erről az ígéről teszek bizonyosságot: „Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk”.

Ez az egyszerű kijelentő mondat tele van léttel, szeretettel, önfeláldozással, megváltással. Mindez értem, érted. Ez azt jelenti, hogy egy élő személyiség, mint gyermek, mint ifjú, mint férfi, jászolbölcsőben és kereszten, úton járva és királyként megérkezve lépett be az életembe. Az Ige testté lett, hogy beszéljen önmagáról, hogy elmondja: Isten hozzánk jövő kegyelmes Isten. Elindul és megérkezik, elénk tárja magát az Úr Jézusban. Azért lett testté, hogy megváltson és gyökere legyen egy egészen új életnek, a mi új életünknek. Így lett az én életem egy egészen új élet, mert az Ige testté lett, és akkor bennem is megszületett.

Ebben az ünnepkörben is szól az evangélium, az örömhír: „Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk”. Szülessen meg és lakjon a szívünkben ezen a karácsonyon is és életünk minden idejében.

Apostolné Bartha Mária

Kovásznai vendégek a pápai gyülekezetben

Pápa és Kovászna már több mint három évtizede rendelkezik testvéri kapcsolattal, amelyet a rendszerváltás után Kövy Zsolt, a Pápai Református Kollégium főigazgatója alpolgármesterként kezdeményezett a két város között. Az utóbbi másfél évben a két református gyülekezet is szorosabbra fűzte a baráti viszonyt, elsősorban gyülekezeti kórusaik révén. Tavaly mi, pápaiak szolgáltunk a Séllyei István Kórusunkkal a reformációs ünnepi istentiszteleten Kovászna-Vajnafalván, ebben az évben pedig a 20 fős Hozsánna Kórus látogatott el hozzánk október 10-12. között, **Orbán Lajos** lelkipásztor és **Gyerő Katalin** karnagy vezetésével.

A kétnapos intenzív együttlét kezei között sok mindenre jutott idő: baráti beszélgetésekre, presbiterek tapasztalatcseréjére, a lelkészek megismerkedésére, és természetesen közös kóruspróbára, éneklésre, kották, művek cseréjére is. A Hozsánna Kórus vezetőjét, Gyerő Katalint elkíserte férje is, **Gyerő József**, aki Kovászna polgármestereként jól ismeri a pápai városvezetést, informálisan most is sort kerített a pápai polgármesterrel való találkozásra.

A szombati nap délelőttjén és kora délután elsősorban a pápai re-

formátusság emlékeivel ismerkedtek vendégeink. 1531-től, a Kollégium alapításától kezdve napjaink modern intézményrendszeréig megpróbáltuk bemutatni a majd ötszáz év református lenyomatát a város életében: bejártuk az Ótemplomot, a Pannonia Reformata Múzeumot, a Teológiát, a Könyvtárban a Petőfi- és a Jókai-kiállítást, kinyomtatuk a Szózatot a Főiskola régi nyomdagépén, de a modern református óvoda, a felújított gimnázium sem maradt ki. Még nekünk, kísérőknek is, akik már ismertük mindezeket, szívet melegengető érzés volt megtapasztalni, hogy – bár tudjuk, hisszük, a „hajlék az örökkévalóságban” már itt is a miénk –, hívő eleink az elmúlt 500 év földi ideje alatt mennyi áldozattal, munkával, sok-sok nehézség közötti újrakezdéssel építettek, hoztak létre kézzelfogható, anyagi dolgokat egyházuk, Istenünk számára, amiért mi tisztelettel, jövőt építő hittel, felelősséggel és hálával tartozunk.

A vasárnapi istentiszteleten **Orbán Lajos** nagytiszteletű úr hirdette az igét az Apostolok Cselekedetei 10. rész 44-48. versek alapján. „**Míg ezeket a szavakat mondta Péter, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az igét.**” A prédikáció többek között arra figyelmeztetett minket, hogy a Szentlélek ma is létezik, és munkálkodik, s lehet, ma nem a nyelveken szólás a Lélek ajándéka, de az is a jele a Lélek munkálkodásának, ha megértenek téged, és te megérted a másikat. Ez a gondolat fejezi ki talán leginkább azt az érzést, hogy hiába a 900 kilométeres távolság, országhatár és egyéb akadályozó tényező, a kovásznai 20 fős csapat tagjait mintha mindig ismertük volna.

Az istentiszteleten az alábbi művekkel szolgált a Hozsánna Kórus: Bruckner: *Pange lingua*, 25. *genfi zsoltár*, Praetorius: *Szép vagy muzsika*, Maár Margit: *Az Úr csodásan működik*, Viski János: *Hozsánna*.

A közös ebéd után a vasárnap délutánt Pannonhalmán töltöttük. Az előző napi „csupán” 500 év református emlékei után most a 800-1000 éves magyar kereszténység nyomában jártunk. Mikor a bazilikában spontán módon együtt elénekeltük a két közös négyszólamú énekünket, a *Mindig velem Uram, mindig velem...* és az *Olyan jó előtted állni, Krisztus*

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

irgalmazz... szövegek sokunk lelkében egészen mély értelmezést nyertek.

Hálaadással gondolunk az együtt töltött időre, köszönjük **Szakács Gergely** nagytiszteletű úrnak, **Tatai Márta** karnagyunknak a szervezést, a **Sélyei Kórusnak** a vendéglátás áldozatos munkáját! Reméljük, a találkozások is folytatódnak majd!

Soli Deo Gloria!

Pálóczyné Zergi Klára
kórustag

Holtmarosi szorgalmi feladat

2025. október 23. és 26. között nyolc fővel látogattuk meg a Tulipán gyermekotthont Holtmaroson.

A legfiatalabb résztvevő, Erik fogalmazta meg élményeit:

Misi bácsitól hallottam az egyik istentiszteleten, hogy gyűjtést szerveznek Holtmarosra, a Tulipán Gyermekotthonban lakó gyerekeknek.

Én is szerettem volna segíteni, tanszereket gyűjteni, és elmenni hozzájuk. Szüleimet megkérdeztem, örültek neki, hogy segíteni szeretnék. Boldogan gyűjtöttem az iskolaszereket, és lelkesen számoltam vissza a napokat, hogy mikor fogunk indulni. Nagyon jól éreztem magam. Első nap, a hosszú út után, megismerkedtem a gyerekekkel (15-en voltak). Nagyon finom vacsorával fogadtak bennünket. Másnap sajnos esett az eső, ezért a városnézés elmaradt. Megnéztünk egy református templomot, ahol a helyi lelkészről sok dolgot megtudtam az ottani szokásokról. Ezen a napon is finom ételekkel fogadtak minket. Délután kézműves-foglalkozást tartott Enikő néni a gyerekeknek, én is részt vettem benne. Utána átmentünk az öregek otthonába, ahol Misi bácsi tartott beszédet. Vacsora után játszottam a fiúkkal. Szombat délelőtt a szüleimmel elmentünk kirándulni. Megnéztük Farkaslakán az erdőt, mert környezetismeretből szorgalmi feladat volt az erdő fáinak, növényeinek a tanulmányozása, feladatokat is kellett hozzá megoldanom. Nem messze onnan, a Gordon-tetőn

szintén tanulmányoztam az erdő élővilágát. Ott található a Jézus Szíve Kilátó, amit nagyon szerettem volna már megnézni. Most volt rá lehetőségem. Vacsora előtt még Enikő néni tartott padlókép-foglalkozást nekünk. Szép történetet mesélt hozzá.

Sajnos vasárnap reggeli után indulnunk kellett haza. Nagyon jól éreztem magam. Szép helyeken jártam, nem akartam hazamenni. Sajnálom a gyerekeket, hogy nem tudnak egy szerető családban élni.

Szeretnék újra elmenni, ha lesz rá lehetőségem, és a Jóisten is úgy szeretné!

Hencsel Erik

(Fotók: Kopeckzy Péter)

Mesés kalandregény az Ördögréten

A pápai református REFresh csoport 2025. október 25-i Ördögrét-túrája igazi mesévé nőtte ki magát. Úgy indultunk neki, mint egy egyszerű sétának, aztán hamar kiderült: ebből bizony kalandregény lesz. Nemcsak a gyerekzsivaj és a jókedv kísért minket, hanem néhány négylábú is: öt kutya és egy kis póniló. Volt, aki a távot babakocsival tette meg, ami hol hőstettnek, hol művészi teljesítménynek tűnt. Jókat nevettünk, sokat beszélgettünk, elfáradtunk, de a természet szépsége mellett egymás közelsége és segítése is feltöltött minket. A gyerekekre közösen figyeltünk, valahogy a „mieink” lettek, nem csak a szüleiké, mindenki próbálta kivenni a részét a koordinálásban és egymás támogatásában. A célba érést szalonnasütés koronázta, pihentünk és szívtuk magunkba a napsugarak és az őszi táj adta szépségeket. Olyan kirándulás volt ez, amelyre utólag is jólesik visszagondolni: vidám és tele olyan pillanatokkal, amelyek miatt érdemes útnak indulni. Legközelebb gyere Te is!

**Jámbor Anikó,
Kacsó-Pápai Anna**

Útrakelők 2025 – Cédrus csoport

Az Alpha kurzus után útra keltünk, és a két csoport egygyé olvadt. Szakács Gergely vezetésével, Mohainé Daniel Ágnes és Goda Zsolt segítő támogatásával indulunk el ezen a közös úton.

Heti rendszerességgel találkoztunk, és az aktuális témára való ráhangolódást minden alkalommal közös énekléssel kezdtük, ifj. Márkus Mihály vezetett minket ebben. Miután lélekben már kizökkentünk a hétköznapi mókuserékből, a mindennapi gondokból, a játékos feladatok segítettek minket még közelebb kerülni egymáshoz, felszabadítva gyermeki énünket is.

Az adott témát Gergő előadásai mindig több oldalról is megvilágították, filmrészletekkel, saját életéből hozott példákkal fűszerezve még közelebb érezhettük magunkhoz.

A teljesség igénye nélkül néhány téma, amit körbejártunk, boncolgattunk: *bizalom – felelősség – boldogság – imádság – bibliaolvasás – túlcsoordulás – lelki ajándékok...*

Az előadást követő csoportos beszélgetés során megosztottuk egymással, hogy kit miben és mennyire érintett meg az adott téma. Megható volt érezni sokszor, kiben hogyan munkálkodik a Szentlélek, és néha előkerültek a papírsebkezők is ilyenkor. Megismertük egymás humoros oldalát is, sokat nevettünk, a záró alkalmunk a Malom-tónál pedig igen önfeláldozóan jókedvűre sikeredett. Egyik csoporttagunk most, felnőttként döntött úgy, hogy konfirmál, és elköteleződik, bizonyosságot tesz hitéről a gyülekezet előtt is. Megindító és örömteli döntés volt ez, együtt örültünk vele mi is.

Talán mindenki nevében írhatom, hogy a legmélyrehatóbb alkalom az volt, amikor levelet írtunk Jézusnak, amiben mindenki kifejezhette, mi mindenért hálás és milyen a Vele való bensőséges kapcsolata.

Az Alpha kurzus elején még idegenként, feszengve és visszafogottan ültünk egymás mellett. Most pedig olyan, mintha egy lelki kapocs kötne össze minket, az összetartozás érzése, a közösség élménye visz minket tovább ezen az úton. Nagyon különbözőek és sokszínűek vagyunk, mégis nagyszerű csapattá, most már önálló csoporttá kovácsolódtunk össze ezalatt a néhány hónap alatt. A Cédrus csoportnév mellett döntöttünk, Marci ötlete után. A cédrus egy erős, tartós, időtálló fa, a bibliában is többször megjelenik mint hasonlat. pl. Zsoltárok könyve 92:13: „Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a cédrus a Libánonon”.

Hála és áldás érte, hogy itt lehetünk. Köszönet mindenért, amit útközben kaptunk!

„Szívemet Hozzád emelem.”

Fodorné Papp Júlia

Játékos délután

November 15-én került megrendezésre a gyülekezeti házban a pápai református REFresh csoport immár második társasjáték-délutánja. Kifli helyett ezúttal zsíros kenyér enyhítette éhségünket, finom nasik és frissítők mellett ültük körbe az asztalokat. Volt nevetés, baráti csipkelődés, és az a jóleső érzés, amikor az ember egyszerűen csak jól érzi magát mások társaságában. Nagy örömeinkre új családok is eljöttek kipróbálni, milyen is együtt játszani. És pont ez az egyik fő célunk, hogy minél többen megtapasztaljuk... együtt jobb! A közösség felemel, tartalmat ad, megtart. Egyszerűen együtt jobb! Tartalmas, könnyed, közösséget építő délután volt – pont amilyenre szükségünk volt.

Jámbor Anikó, Kacsó-Pápai Anna

Adventi készülődés az óvodában

Óvodánkban – mint minden évben – most is nagy szerepet kap az év legnagyobb és legszebb ünnepe, az adventi időszak. Több eseményt is szervezünk a decemberi hónapra, hogy minél hangulatosabbá, meghittebbé varázsoljuk gyermekeinknek ezt az időszakot. Az ünnepek pillanatai, percei, órái hamar elmúlnak, ezért épp olyan fontos és izgalmas a várakozás és az előkészület időszaka is. Hányat kell még aludni, hogy megérkezzen a Mikulás? Mit hoz? Honnan jön? Mivel érkezik? S vajon hogy néz ki a Mikulás?

A gyertyagyújtásokat a hétfői napokra szervezzük, mindig a vasárnapi gyertyagyújtást követő napra. Ezek a rendszeres programok óvoda szinten is előkészítik és ráhangolják a gyerekeket nemcsak a várakozáshoz és az ünnepi hangulat fokozásához, hanem a gyerekek mindennapi tevékenységeihez is.

Az első jelentős adventi eseményünk, az adventi játszóház november 29-én került megrendezésre az Immanuel-házban. Ezen az alkalmon négy óvodapedagógus készült a gyülekezet óvodásainak különböző, adventhez kapcsolódó barkácsolással, kézműves tevékenységekkel. A gyertyagyújtásokat óvodalelkészünk bibliai történetei határozzák meg, melyben minden alkalommal az isteni gondviselés jelentőségét közvetíti a jószág, a hit és a szeretet nyelvén. Közös dalokkal, verssel, illetve az

óvó nénik dalaival tesszük még hangulatosabbá, meghittebbé ezeket az összejöveteleket. Az advent időszakában folyamatosan kerülnek fel a karácsonyi dekorációk, díszek nemcsak a csoportokban, hanem az óvoda épületén belül és kívül is, fokozva az ünnepi hangulatot. Jelentős eseménynek számít a Mikulás nap is, amelyre a Szó és Kép társulata látogat el hozzánk december 5-én. A Mikulás bácsi fogadására minden évben lelkesen, izgatottan készülnek ovisaink, versekkel, énekekkel, remélhetőleg most is így lesz! Az idei évtől a Közgazdasági Gimnáziumba járó lányok is kedveskednek nekünk Mikulás-napi műsorral, akik oktatási szakasszisztensnek tanulnak, s óvodánkban végzik külső gyakorlatukat. Meghívást kaptunk kettő általános iskolától – Weöres és Erkel Iskola –, mikulásváró műsorukra, melyre nagycsoportosainkat visszük el. A Pannónia Reformata Múzeumba is meghívást kaptunk, melyre szintén csak a nagyokat van módunkban elvinni.

Hagyományos módon, minden évben megemlékezünk a madarak karácsonyáról, eleségeket készítünk nekik, és tesszük ki a madárfáinkra.

Részt veszünk a Szeretetdoboz adományozási akcióban, a folyosóra kitett kartondobozokba gyűjtjük az adományokat. A csoportokban a napi tervezett foglalkozásokon kívül készülünk a karácsonyi istentisztelet műsorára versekkel, énekekkel. A karácsonyi istentiszteletre advent harmadik vasárnapján kerül sor, december 14-én. A városi adventi gyertyagyújtáson a Maci csoportos gyerekek lép-

nek majd színpadra, részesei lehetünk műsoruknak. Az óvodai karácsonyt december 17-re tervezzük, melyre a gyerekek reggel már csinos ruhában érkeznek, a karácsonyi angyalokat és persze az ajándékokat várva. Ezt a délelőttöt átjárja az ünnep varázsa, a meghitt pillanatok, az elcsendesülés, az ajándékok felkutatása és a negyedik gyertya meggyújtása. Erre az ünnepi pillanatra várunk mindannyian, amikor a gyerekekkel együtt énekelünk, verselünk, gyönyörködünk a fánál, meggyújtjuk mind a négy gyertyát. S ilyenkor egy picit mi, felnőttek is gyerekeknek érezhetjük magunkat.

Magyar Kornélia
óvodapedagógus

Kárpátokig érő ölelések

November 21–24. között gyülekezetünk 14 tagú küldöttsége, ez alkalommal kiegészülve Pápa város polgármesterével, Gróber Attilával, ismét Viskre látogatott.

Hideg, esős időben indultunk útnak, majd a Bakonyban kicsit felfedeztünk, mikor megláttuk a hóval borított gyönyörű tájat. Sajnos a hó csak rövid ideig kísért utunkon, hamar visszatért a komor eső.

Küldöttségünk fele most indult először Viskre. Jómagam is izgatottan vártam, hogy mi is fogad majd Kárpátalján. Az ukrán határnál volt is egy kis aggodalom, a felnőtt férfiak nagy többségét egyenként elvitték „kihallgatásra”, orosz kapcsolatok után kutakodtak. Végül aztán mégiscsak tovább engedték az egész társaságot. Kicsit fellelegezve, mégis értetlenül a szokatlan eljárás miatt, de folytattuk utunkat Visk felé. A város bejáratánál, a híd előtti katonai ellenőrzőpontnál ismét megállítottak minket. Újbóli létszám- és útlevél-ellenőrzés következett. Az ukrán katonák bármit is kérdeztek (természetesen csakis ukránul), az egyetlen „jó” válasz az volt, hogy Visk. Ez egész ottlétünk alatt bevált!

Szomorkás esőben és kissé fáradtan érkezünk meg a viski parókiára, viszont a helyiek akkora szeretettel öleltek át mindenkit, hogy szinte el is felejtettük utunk viszontagságait. Sok volt az ismerős arc a régi családtáborokból, de azok is

Református templom Huszton

barátként köszöntöttek, akiket akkor láttunk először. Jenei Mónika azzal fogadott minket, hogy tulajdonképpen áramszünetnek kellene lennie, de hála Istennek mégsem vették el, úgyhogy kétszeresen örülnek nekünk. Egész ottlétünk alatt egyszer sem volt áramszünet – pedig többször is lennie kellett volna a táblázat szerint.

Először átadtuk az adományokat, kisebb-nagyobb ajándékokat, majd a vacsora után ki-kí elmesélte, mi

Viski templomrészlet

történt vele a legutolsó találkozás óta. A társaság fele a parókia vendégszobáiban szállt meg, a többiek pedig a közelben lakó gyülekezeti tagoknál.

Szombaton, reggeli után Munkácsra utaztunk, meglátogattuk a várat, ahol polgármesterünkön felülkerekedett a történelemtanár, és több érdekes részlettel is kiegészítette rögtönzött túravezetőnk mondandóját. Ízletes ebédünket a magyar nyelvű Munkácsi II. Rákóczi Ferenc Középiskola étkezőjében fogyasztottuk el, majd kirándulásunk utolsó állomásaként a helyi református templomba is bemehettünk. Este ismét újabb, régi táborokból ismerős arcokkal találkozhattunk, majd átmentünk a templomba. Jenei Károly tiszteletes úr izes tájszólással fűszerezett előadásában meghallgattuk, hogyan is került ő vissza Viskre lelkésznek, illetve a templomról és a falakon lévő bibliai történeti freskókról is mesélt. Vacsora után folytatódott az előző este elkezdett és abbamaradt beszélgetések. Volt sok nevetés, viccelődés, de a mindennapok szomorú valósága mégis ott lebegett körülöttünk, és időről-időre sok mindenki szemében megjelent egy-két könnycsepp.

Vasárnap korán reggel néhányan elkísérték Szakács Gergely lelképásztorunkat Husztra, az ottani istentiszteleten ugyanis ő szolgált. A viski istentiszteletre – ahol szintén Gergő prédikációját hallhattuk – mindenki átment, és bár vendégek-

Várlátogatás Munkácson

(folytatás az előző oldalról)

ként ülhattunk volna egy helyen is, mégis úgy döntöttünk, hogy a helyi szokást követve a felnőtt férfiak a presbiterekkel ülnek, a még nem konfirmált fiúk és lányok fent a karzat két oldalán, illetve a nők és férfiak is külön padokban foglaltak helyet. Istentisztelet után a templom udvarán közösen emlékeztünk a második világháború után málenkij robotra elhurcolt viskiekre. A helyiek

megható műsora után Gröber Attila polgármester és a pápai gyülekezet képviselői is elhelyeztek egy-egy koszorút a templomkert külső falán lévő márványtáblánál. A bőséges és nagyon finom ebéd után a társaság nagy többsége úgy döntött, hogy a rossz idő ellenére mégiscsak jót tenné egy kis kirándulás. Felmentünk a huszti várhoz, de csak a kilátóig, mert az esős, csúszós időben nem lett volna biztonságos a várromokra is felmászni. Visszafelé benéztünk még a református templomba is, melynek belső falain megcsodálhattuk a viskiéhez hasonló korabeli freskók maradványait. Vacsorára a parókia teraszán szalonnát sütöttünk, majd késő estig folytatódtak a baráti adomázások.

Hétfőn reggel szomorú szívvel pakoltuk össze a csomagjainkat. Szívesen maradtunk volna még, ha ezen múlik, hogy ne legyen többé áramszünet, vagy legalább a viskieket hozhattuk volna Pápára, hogy ne kelljen elszakadnunk tőlük. Hosszú, baráti ölelések következtek, majd a fájdalmas búcsú.

Úgy gondolom, hogy ezalatt a pár nap alatt mi sokkal többet kaptunk az ottaniak őszinte szeretete által, mint amennyi adományt bármikor is tudnánk vinni.

Végezetül, remélem, hamarosan eljön az a nap, amikor nem csak a mi lelkészeink mennek Viskre szolgálni, hanem Jenei Karcsi is tarthat majd istentiszteletet Pápán!

Balogh Éva

Felajánlás a 2026. évre

Nagyon köszönjük azokat az adományokat, amiket 2025-ben felajánlottak gyülekezetünk különféle gyűjtéseire, céljaira! Istennek vagyunk hálásak, hogy megtart bennünket a sokszor bizonytalannak tűnő gazdasági helyzetben is. A december 31-ei, 17 órakor kezdődő istentiszteletünkön és a 2026. január 1-jén 10 órakor kezdődő istentisztelet utáni szeretetvendégségen részletesen is beszámolunk a 2025. év pénzügyeiről.

Ahhoz, hogy a gyülekezetünk továbbra is hasonló színvonalon tudja betölteni Isten által kapott hivatását, misszióját, mint eddig, alapvetően a gyülekezeti tagok áldozatára van szükség. Az adományok felajánlásának átgondolásához ajánljuk figyelmébe a következő néhány szempontot és bibliai gondolatot:

Hogyan és miért adakozzam?

Adakozásunk fakadjon Isten iránti hálából, tegyük azt örömmel, és ne kényszerből, rossz lelkiismerettel. (1Korinthus 29.10-19, Lukács 21.1-4, 2Korintus 9.5-8)

Miből adakozzam?

Istené mindenünk, Tőle kaptunk mindent. Éppen ezért javainkból az Urat az első rész illeti; nem a maradékból, a „feleslegből” tiszteljük Őt. Előre döntsük el, mit szánunk az Ő ügyére, és azt más költségeinket megelőzve adjuk oda. (Péld. 3.9, Haggeus 1.1-11)

Mennyit adjak?

Tervezésünkben induljunk ki a bibliai tized mértékéből és tegyük próbára Istent (Mal. 3.6-12). Tájékozódjunk a gyülekezet bevételeiről, kiadásairól, valamint arról, hogy ezt hány ember milyen mértékben hordozza. Ehhez támpontként néhány gondolat.

Gyülekezetünk havi átlagos kiadása 2025-ben, kerekítve 5 millió forint volt, amit az évi rendes felajánlásaink kell fedezzenek, hiszen támogatást ezekre a célokra sehonnan nem kapunk (személyi költségek, szolgálatok és igazgatási, irodai költségek, ingatlan-fenntartás és -karbantartás, különféle gyülekezeti programok szervezési és lebonyolítási költségei, viskiek és holtmarosiak támogatása, kötelezően továbbadott perselypénzek az egyházmegyének és az országos egyháznak, stb.). Ezekre a kiadásokra felül van gyülekezetünk tábora, ahol többeknek segítünk azzal, hogy a részvételi díj egy részét vagy teljes egészét átvállaljuk. Ez plusz kiadást jelent a teljes költségvetésünkre nézve. Minden kiadásunkat figyelembe véve a 2025. évi adományozók számára (756 fő), vetítve fejeként körülbelül 7.000 forint volt havonta. Természetesen tudjuk, hogy minden ember más-más anyagi helyzetben van, ezért a tizedet tekintjük mértékadónak!

Kérünk mindenkit, hogy fontolja meg a fenti szempontokat, és így adakozzon a 2026. évben! Bízunk benne, hogy Isten megtart bennünket, és minden forint, amit felajánlunk az Ő országát építi. Legyen ezért Övé a dicsőség!

Szakács Gergely

Jézus megérint a sötétségben, megérinti a szívedet, megérinti az életedet**Adventi hitmélyítő alkalmak**

November 26., 27. és 28-án, esténként 17.30-tól adventi hitmélyítő evangelizációra gyűltünk össze a Pápai Református Ótemplomban, amelyen GYÓRI-DANINÉ TÓTH ANETT balatonszabadi református lelkipásztor igeszolgálatát hallhattunk. A fiatal, csupa mosoly lelkész nő azzal a személyes bevezetővel mutatkozott be, hogy egyszer, amikor Jézus gyógyítás történetéről beszélt a gyülekezetében, megfogalmazódott benne az a titkos vágy, hogy milyen jó lenne erről majd valamikor egy evangelizációs sorozatot tartani. Egyszerre öröm, megtiszteltetés és Istennek erre a hajdani imádására adott válasza, hogy most itt, Pápán történhet ez meg vele, általa.

Mindhárom este egy-egy gyógyítás történet alapján tett bizonysgot az igehirdető arról, hogy Isten advent idején az ő kegyelmével közelít hozzánk, az ő szeretetével jön felénk. Kérdés, hogy mi közelítünk-e hozzá, hogy nyitjuk meg életünk kapuját előtte.

Szerda este a vak Bartimeus történetében (Mk 10,46-52) arra irányította a figyelmünket, hogy ugyanúgy, ahogy ez az újszövetségi történetben szereplő Bartimeus, sokszor mi, magunk is sötétségben, elveszettségben vagyunk. És bár Jézus jól tudta, hogy mi Bartimeus betegsége, mi volt az ő legnagyobb hiánya és ebből fakadó vágya, mégis megkérdezte: – *Mit akarsz, hogy cselekedjek?* És a vak koldusnak magának kellett kimondani, minden visszahúzó erőt figyelmen kívül hagyva, bátorsággal kérni a gyógyítás csodáját. Nekünk van-e elég bátorságunk kérni az Urat életünk sebeinek gyógyítására? Mi az, ami

visszatart bennünket a hozzá való közeledéstől? Milyen vakság választ el bennünket Istentől?

A második estén a vérfolyásos asszony gyógyítás történetének (Mt. 9, 20-22) magyarázata következett. A mélyebb megértéshez a kortörténeti háttér felvázolása mellett egy katakombában található IV. századi freskó kivetítését is segítségül hívta a szolgálattelvő. Ennek a 12 éve beteg, kirekesztett, névtelen, arctalan asszonynak nagy bátorságra volt szüksége ahhoz, hogy az elválasztó tömeg ítélete ellenére Jézushoz közel férközzön, akár csak egy érintést megteheszen. Hitte, hogy Jézus ruhája szegélyének érintése is elegendő a csodához. Ez a töredezett, babonás, kicsit félénk hit is fontos Jézus számára, mert szívből jövő vágyból és döntésből született, és fordulópontot eredményezett. Jézus azonnal odafordult a beteg asszonyhoz, mondván: *Bízzál Leányom!* Ezzel Jézus visszaadta a beteg asszony nevét,

rangját, méltóságát. Többé már nem csupán egy névtelen, arctalan valaki volt a sok félretolt, szenvedő között, hanem Jézus meggyógyult gyermeke. Mi az, ami minket választ el Istentől, meddig vagyunk képesek elviselni a szenvedést, mikor érkezik fordulópont az életünk? Advent arra int, hogy tegyünk egy mozdulatot az életünk gyógyítója felé, hiszen Jézus a közeledés mozdulatát már megtette értünk. A hit mozdulata, a mozdulat bátorsága számunkra is elhozhatja a mennyei választ: *A hited megtartott téged.*

A harmadik este Zákeus története (Luk 19,1-10) lelki tükröt tartott a hallgatóság elé. Ki vagyok, hol az én helyem, betöltöm-e azt a küldetést, amit Isten álmódott rólam? Ahogy Zákeusnak minden büszkeségét félre téve rá kellett döbbsennie félrecsúszott, bűnös életére, és tovább nem rejtgetve sebeit, egy fűgefára mászva kellett Jézus felé megnyitni az életét, úgy nekünk is el kell ismernünk elveszettségünket. Mert a bűnben az ember elfelejti, hogy Isten jó, elfelejti Isten arcát, és ezzel önmagát is elveszíti. Van valahol, de nem ott, ahol Isten szerint lennie kellene. Adventben, amikor Isten hozzánk szól a kérdéssel: – *Ádám hol vagy?*, akkor rá kell jönnünk, hogy csak az ő közvetlen közelében gyógyulhatnak sebzódéseink, és lehet teljes az életünk. Ezen az estén is egy kivetített kép segített a

(Fotók: Pápai Média centrum)

(folytatás az előző oldalról)

még mélyebb önvizsgálatban. Egy Jézus ölében pihenő kislány grafikus megjelenítése is azt az üzenetet közvetítette, amit Isten üzen nekünk adventben: *csendesedj el, nyugodj meg, itt vagyok melletted, értékes vagy.* Tudunk-e szívből dönteni ennek a megérintő szeretetnek a nyomán? Mert ha hagyjuk, hogy valóban megérintsen az Isten szeretete, akkor lesz üdvössége az életünknek, a házunknak, ahol élünk, a szeretteinknek, akikkel élünk, akkor értjük meg Jézus értünk vállalt küldetését: „*azért jött az embernek fia, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.*” (Luk 19, 10)

A második estén a Séllyei István Gyülekezeti Kórus is szolgált egy énekszámmal, Tatai Márta karnagy vezetésével, illetve mindegyik alkalmat Márkus Mihály esperes által

kísért sok, kedves adventi és ifjúsági ének vezetett be, aminek a dallamai és üzenete tovább erősítette a lelkekben azt a bizonyosságot, hogy „Az Úr

mindent kézben tart... Légy csendben lelkem, hajts térdet és bízz, légy csendben és tudd, hogy ő az Úr!”

Mayerné Pátkai Tünde

Alpha

A barátnőmmel ültünk az uszoda kis medencéjében, és megosztottuk egymással, hogyan töltjük a szabadidőnket. Mesélt a gyermek-istentiszteletről, a református nyári táborról, a Bárkás beszélgetésekről, erdélyi útjaikról és a hitéről. Figyelmesen hallgattam, néha kérdeztem is. Bár konfirmáltam, a téma mégis kicsit idegen volt számomra. Sok mindent nem értettem, ő mégis olyan nyugodtan, türelmesen és odafigyeléssel beszélt, hogy felmerült bennem a kérdés: vajon a nevelés által ilyen a természete? Vagy a református közösség, a hite formálta?

Hétről hétre egyre mélyebb beszélgetéseink lettek, és egyszer csak megszületett bennem a vágy: én is részt szeretnék venni az Alpha-kurzuson. Közben több helyivel is találkoztam, akik szintén voltak a nyári táborban, és sok szép élményt osztottak meg velem – ez csak tovább erősítette bennem, hogy nagyszerű őszi időszak vár rám.

Így is érkeztem az első alkalomra: elvárások nélkül. Tudtam, nagyjából hogyan épül fel a kurzus, de azt nem, hogy miként alakulunk majd közösséggé, vagy hogy lesz-e bármilyen változás az életemben. Elég objektíven gondolkodtam, valami kézzel fogható bizonyítékot keres-

tem, valamit, amire azt mondhatom: „na, ezért működik ez az egész”.

Végül egészen máshogy alakult. A rengeteg beszélgetés, a csapatépítő játékok, nevetések, a sitkei kirándulás és a közös vacsorák által szépen lassan bekúszott az életünkbe az a valami... talán szeretet, világosság, béke, hála. Az előadásokon együtt énekelünk és imádkozunk. Ismereteket kapunk, amiket később megbeszélünk, kérdéseket fogalmazunk meg, és egy-egy gondolatot magunkkal viszünk a mindennapokba.

Fantasztikus élmény, én nagyon szeretem. Az egyik alkalom után olyan érzésem volt, mint amikor a tavaszi virág először kibontja a szirmai és pompázni kezd: mintha a nyitottság és bizalom által, ami körülvesz bennünket, mi is elkezdénénk kibontakozni – beengedni Istent az életünkbe.

Valami elindult. Olyan, mintha felültünk volna egy vonatra, amely új utakra vezet: Biblia-applikáció letöltése, *The Chosen* sorozat nézése, adventi hitmélyítő igehirdetések, imádság – és egy belső bizonyosság, hogy nem vagyok egyedül.

Várom a folytatást: Útrakerlők kurzus? Nyári tábor? Bármilyen lehetséges. Szívből ajánlom mindenkinek.

Kiss Petra

„Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim el nem múlnak”

Mt 24:35

Az első közös Karácsony

1981-et írunk. Nagy tél volt. Advent első vasárnapjára leesett a hó. Jártam a rám bízott falvakat. Ami feltűnő volt, hogy a gyülekezetekből hiányzott a fiatal generáció. Csak fejkendős nénikék, kucsmás-csizmás öregemberek várták a SZÓT. De Ők várták. Unokájuk lehettem volna. Ők mégis nagy tisztelettel vettek körül. Hát még, amikor megtudták: babát várunk...

Nagy szegénységben, hónapról hónapra éltek a gyülekezetek is, meg mi is. Ünnepek számított, ha csillogó szemmel a gondnok úr kezembe nyomta a fizetést... De volt egy meleg szobánk, meleg ételünk, s rengeteg hitünk, ami optimizmussal párosítva hatalmas kincs volt.

Kicsi élet formálódott a szertő szív alatt, messze néző volt a barna őzikeszem, rakosgatta a ruhácskákat a simogató kéz. Ültem az asztalnál, írtam a bizonyágtételeket, de agyamban ott zakatolt a kérdés – felelet nélkül –, hogy lesz a karácsony? A kamra üres, a vén Wartburg tankja félig, annyi pénzünk volt, hogy tele tudtam tankolni, s aztán semmi. Semmi? Belegondoltam, József és Mária is ilyen „üres kézzel” indultak Betlehembe. Én meg aggódok? Félelmek és rémképek gyötörnek? Van még körténk és sajtnak! Éhen nem veszünk, most a szolgálatra kell figyelni. Szívükben éhes

emberek várják az Evangélium Evangéliumát!

Már a harmadik falu harangja zúg és búg a havas tájon és hullámszik a hívó hang házról házra. Beliner kendős néni, nagy kucsmás öregek indulnak a gyertyafényben úszó ősi templom felé. Könnyes szemmel vártam őket a kapuban. Bent csend, sejtelmes fényt áraszt a karácsonyfán libegő gyertya. Felcsendül az ének... Bennem pedig felvillan a párom arca: odahaza vár. Még karácsonyfánk sincs, vacsoránk se lesz. De meleg szíve-lénye sugározza az Égi Szeretetet. Vége az istentiszteletnek. Áldás előtt a gondnok úr és felesége felálltak a padból, elővarázsolva egy nagy dobozt. Kicsit sután, talán félve is, de mégis megszólaltak: – Ez a mi ajándékunk, no meg a karácsonyfa! Fogadja olyan szeretettel, amilyennel készítettük: Boldog karácsonyt! Még az áldást is elfelejtettem...Csak a kérgesen puha kezekre emlékszem, és a meleg tekintetekre. Aztán hazamentem, hogy otthon is elmondjam a templomban a Karácsony Evangéliumát.

Párom meglepődött, amikor benyomakodtam a feldíszített fával, amit feltettem a zongorára. Várj, még van valami! Már hozom is! S bejött a DOBOZ... a kicsiny, maroknyi gyülekezet ajándéka. Remegő hangon elmeséltem, hogy jutottam

hozzá. S mi volt a reakció? Tegyük le, majd templom után kinyitjuk! Hallod? Szól a harang. A földre tettem, magamra terítettem a palástot. Benn a templomban nemcsak öregek vártak, hanem két gyermek is! Még verset is mondtak! Micsoda ajándék!

A hó csendesen betérített mindent. Az öreg hársak alatt kézen fogva mi is hazamentünk. Örömmel, hálával, megszületett az Úr Jézus! A szobában lágy meleg s a zongora mellett a DOBOZ fogadott! Egy nagy tócsa közepén tetszelgett! Mi lehet benne? Izgulva bontottuk. Itt a leltár: 1 bontott pulyka, 2 kg cukor, 2 kg liszt, 1 kg szaloncukor! Mi csak sírtunk! Isten gondoskodott rólunk. Van karácsonyfánk, van ennilalónk...

Én még reggel azon gondolkodtam: ifjú férjként az első közös karácsonyunkon mit adok a páromnak, amit majd megemlegetünk vén korunkban is? Itt a válasz. Azóta is, minden karácsonykor előjön ennek az elsőnek az emléke. Aki től kaptuk, már rég porladnak, s hiszem, onnan fölülről ránk néznek. Az ígéret valóra vált, és számtalanszor megéltük: **Veled vagyok! Mert ha „az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim el nem múlnak”!**

Boldog karácsonyt kívánok, sok szeretettel,

Apostol Pál

Hírlevél, gyülekezeti újság

Mai korunkban egyre inkább elektronikus felületeken keresünk információt, olvasunk írott sajtót. Gyülekezetünk hírlevelét 2-3 havonta küldjük el mindazoknak, akik feliratkoztak. Amennyiben Ön is szívesen olvas információkat gyülekezetünkről hírlevél formájában, kérjük, iratkozzon fel gyülekezetünk honlapján (www.papareformatus.hu) vagy küldje el e-mail címét az info@papareformatus címre!

Ha a „Tebenned bíztunk” gyülekezeti újságot a jövőben nem papír alapúan, hanem elektronikus formában szeretné megkapni, kérjük, ezt jelezze a Lelkészi Hivatalban vagy az info@papareformatus e-mail címen!

Négyszázötven éve hunyt el Huszár Gál

„Isten evangéliumának páratlan hűségű és fáradhatatlan hirdetője”

Idén 450 éve hunyt el Huszár Gál, aki számos gyülekezetben megfordult, a korai magyar reformáció egyik vezéralakja, de éppen utolsó, pápai tartózkodásáról igen kevés adatunk van.

Mindezek mellett evangélikus testvéreinkkel megegyezhetünk abban, hogy mindegyikünk a maga felekezetéhez tartozónak vallja Huszár Gált.

De ki is volt ő?

Botta István evangélikus lelkipásztor kutatásai szerint Huszár Gál 1512 októberében született. Tanulmányai végeztével – melynek egy részét Krakkóban végezte, ahol már volt lehetősége megismerkedni a nyomdászattal Vietor Jeromos által – római katolikus papként végezte szolgálatát. Első ismert szolgálati helye a mátyusföldi Vízkelet volt (Thurzó Elek birtoka), ahol már a reformált tanok terjesztése miatt a győri püspök kiközösítette. Ezt követően 1554-1560 között Óváron (Mosonmagyaróvár) szolgált, ahová a Thurzó-család kapcsolatai révén került, s ahol a helyi gyülekezet megszervezése mellett egy lelkészképző iskolát is alapított. Munkásságának köszönhetően a következő évszázadra a Szigetköz területén virágzásnak indultak a falvak protestáns gyülekezetei – melyeket

aztán az ellenreformáció söpört el. Óvári szolgálata idején, egy 1557-es bécsi látogatása során ismerkedett meg Raphael Hoffhalter nyomdással, akitől elsősorban eszközeit kapta, melyek segítségével a következő esztendőben kinyomtatta saját prédikációit. A reformáció helvét iránya felé való tájékozódását mutatja, hogy óvári lelkipásztorként levelet írt a svájci reformáció atyjának, Bullinger Henriknek, ezen felül 1559-ben kiadta Bullingernek a magyarokhoz írt hitvallási levelét is.

Óváron érte a kassai városi tanács meghívása 1559-ben, melyet elfogadott, így beiktatása 1560-ban megtörtént. Itt is szeretne volna folytatni a nyomdászati tevékenységét, de még azon év októberében az egri püspök elfogatta, s karácsonyig börtönben volt. Onnan azonban a kassai polgárok megszöktették, majd családjával együtt Debrecenbe ment, ahol 1560-1562 között szolgált nyomdászként Méliusz Juhász Péter oltalmában. Rövidre szabott debreceni tartózkodása után nyomdájának egy részét Méliusznál hagyva visszatért a Dunántúlra, ahol rövid komáromi (1562-1563), majd nagyszombati (1563-1565) megállók után Komjátiban telepedett le, s itt 1567-1574 között teljesített szolgálatot (egy forrás szerint állítólag mátyusföldi esperes is volt). Ekkor bő tíz esztendeig nem üzemelt nyomdája, melyet 1573-ban indított újra, amikor kinyomtatta az evangélikusok által használt komjáti énekeskönyvet. Innen hívta meg a pápai gyülekezet 1574. október 14-én a pápai másodlelkészi állásra.

Életének utolsó állomása Pápa volt, ahol 1574-1575 között másodlelkészként szolgált Sztárai Mihály mellett. Nagy szomorúság, hogy a pápai gyülekezetnek oly rövid idő után el kellett temetnie őt: Huszár Gál a városban megjelenő pestisjárványban hunyt el 1575. október 23-án. A nagy hírű nyomdász-reformátor teste egy ma már ismeretlen sírban nyugszik a város akkori, s azóta már felszámolt temetőjében. Haláláról egyik patrónusa, gróf Forgách Imre főispán így emlékezett meg latin nyelven írt naplójában: „Huszár Gál, az én második atyám, s mindenkinél kedvesebb barátom, nagy képzettségű teológus, Isten evangéliumának páratlan hűségű és fáradhatatlan hirdetője, a jók nagy gyászára és fájdalomra, Pápa városában, 1575. október 23-án pestisben elhunyt, azon a napon, melyet ez a legjobb szinte szent férfiú jóval előbb, ép és egészséges állapotában, utolsó napjaként nem egyszer megjövendölt.”

A másodlelkészi állomáson utóda saját fia, Huszár Dávid lett (1576-1585), aki nagyszombati rektorság után került a városba, s nem sokkal később, 1577-ben az országban először magyar nyelven megjelentette a Heidelbergi Kátét.

Halálának 450. évfordulóján szeretettel emlékezünk nagy formátumú protestáns nyomdász-prédikátorunkra.

Dr. Sárközi Gergely Antal

pápai teol. tanár

Adventi játszóház és vásár

Advent első vasárnapja előtti szombaton ismét megtelt a gyülekezeti ház kicsikkel és nagyokkal. Több mint száz gyermek és szülő jött el, hogy adventi koszorút és apró ajándéktárgyakat készítsenek. Érkeztek az Édenkert oviból, több városi óvodából és iskolából, de még Döbröntéről, Nemesgörzsönyből és Győrből is.

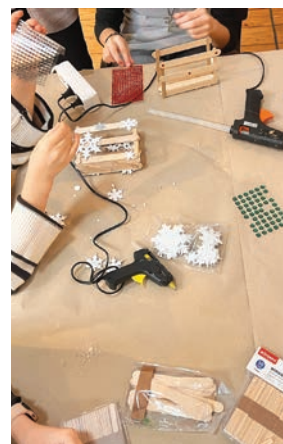
Adventi koszorút szinte minden család készített, sokszor szülők és gyermekek együtt. Az adventi vasárnapokon, mikor otthonaikban meggyújtják a koszorú gyertyáit, még nagyobb örömmel ülnek körbe, hisz mindig a közös alkotás, élmény jut róla eszükbe.

Az ajándéktárgyak közt készült csipeszből rénszarvas, karácsonyi angyalkás üdvözlőlap, fenyőfás könyvjelző, mézi figura kartonból és még sok-sok kreatív dísz tárgy.

Adventi bazárunkból sok ajándéktárgyat vittek magukkal a résztvevők. A viski barátainktól kapott ajándékok voltak a legnépszerűbbek.

Köszönjük önkénteseinknek a tárgyak elkészítését, a konfirmandusoknak és az ifjúsági csoport tagjainak a pakolást, teafőzést, takarítást és minden háttér munkát. Köszönjük sütemény felajánlásokat és a fenyőágakat a koszorúkhhoz!

Szakács Gergely

Göbolyös Attila

A Kisgyertya Fénye

Egyszer volt, hol nem volt, egy apró faluban, ahol a tél hópelyhekkel takarta be a házakat, élt egy kisfiú, akit Andrisnak hívtak. Karácsony közeledett, és az egész falu izgatottan várta az ünnepet. A falusi házak ablakai tele voltak gyertyákkal és csillogó díszekkel, mindenki készült az ünnepre, amely a szeretet és összetartozás ünnepe volt.

Andris családja azonban szegény volt, nem volt pénzük díszekre, és csak egyetlen apró gyertyájuk volt. Ez az egy kis gyertya állt az ablakukban, amelyet minden este meggyújtottak, hogy egy kis fényt vigyen a hideg téli estébe.

Egy este, amikor Andris meggyújtotta a kis gyertyát, valami különleges történt. A gyertya lángja lassan növekedni kezdett, és halk, kedves hangon megszólalt.

– Kedves Andris, te vagy az, aki őrizel engem minden este? – kérdezte a láng.

Andris először nagyon meglepődött, de aztán bólintott, és halkán válaszolt:

– Igen, én őrizlek, hogy mindig fényt vigyél az otthonunkba.

A gyertya lángja még fényesebbé vált, és így szólt:

– Köszönöm neked, Andris. Tudod, az én fényem nem csak a házatokban, de a szívetekben is melegséget hozhat. Ez az advent a szeretetről szól, és ha megosztod a fényemet másokkal, az igazi csodák történhetnek.

Andris elgondolkodott a gyertya szavain. Ekkor eszébe jutott a szomszéd néni, Mariska néni, aki egyedül élt, és akinek ablakában soha nem volt gyertya. Andris úgy döntött, hogy megosztja a gyertyája fényét vele is.

Másnap este, amikor már sötét volt, Andris átment Mariska nénihez a kis gyertyával. Bekopogott az ajtón, és amikor Mariska néni kinyitotta, Andris mosolyogva tartotta felé a gyertyát.

– Mariska néni, hoztam önnek egy kis fényt – mondta. – Szeretném, ha ön is érezné az ünnep melegét.

Mariska néni szemei könnybe lábadtak. Sosem gondolta volna, hogy valaki ennyire törődik vele. Meghatódottan megölelte Andrist, majd behívta őt, és együtt meggyújtották a gyertyát Mariska néni ablakában is.

Ahogy a napok teltek, Andris minden este átment Mariska nénihez, hogy együtt gyűjtsák meg a kis gyertyát. És valami csodálatos történt: a kis gyertya fénye napról napra egyre ragyogóbb lett, és a falu lakói is észrevették ezt a különleges fényt. Egyre többen jöttek, hogy megnézzék, honnan sugárzik ez a csodálatos fényesség.

Amikor elérkezett karácsony estéje, az egész falu Mariska néni háza előtt gyűlt össze. Mindannyian hoztak magukkal egy-egy gyertyát, és Andris segített meggyújtani mindet a saját kis gyertyájáról. A falu egyszerűen fényárban úszott, és az emberek arcán boldog mosoly terült szét.

Mariska néni megfogta Andris kezét, és így szólt:

– Kedves Andris, te hoztad el nekünk a szeretet és a fény csodáját. Ez a karácsony sosem lenne ilyen meleg és fényes nélküled.

Andris elmosolyodott, és a gyertyára nézett, amely még mindig ragyogott az ablakban.

– A szeretet olyan, mint a gyertya fénye – mondta. – Minél több embernek adunk belőle, annál fényesebb lesz.

Aznap este a falu összes lakója együtt ünnepelt, és a kis gyertya, amely Andris otthonában világított, most az egész falut beragyogta. Mert a szeretet az, amit megosztunk, és ami által a világ egy kicsit melegebb és fényesebb hely lesz.

(www.meselekneked.hu)

Kárpát-medencei imanap Pápán

A Pápai Nőszövetség tagjai a Pápa környékén élő nőszövetség tagjaival együtt vettek részt a Kárpát-medencei imanapon, 2025. december 2-án, kedden délután a Pápai Református Teológiai Akadémián.

A közel kétórás alkalmon a Szerbiai Református Keresztyén Egyház életéről vetített képes előadást láttak és hallgattak a jelenlévők. Az imanapi liturgiát **dr. Németh Tamásné Schédl Tímea** vezette, igehirdetéssel szolgált a Mt 16,24 alapján **Móriczné Bátki Anna**. A kijelölt ígét magyarázva, a lelkipásztor a kereszthordozásról beszélt. Elmondta, a kereszthordozás során mindkét kezünkkel a kereszthez kapaszkodunk, így nem tudunk mást megtartani, sem magunkat, sem másokat, sem dolgaikat. Felvenni a keresztet azt jelenti, hogy minden mást elengedünk. Az önmegtagadásról szóló ige adventben nehéz üzenet. Hiszen az advent időszaka és a karácsony ünnepe a megtartás, a szabadítás örömeit hordozza az ember számára. A kereszthordozás, az önmegtagadás nehéz mindannyiunk számára. De Isten velünk van, velünk jár és megsegít. Adventben, karácsonykor és egész életünkben. Velünk az Isten. A lelkipásztor arra kérte hallgatóságát, hogy hordozzák szívükön a vajdasági testvéreket. Tegye az Úr szívüket nyitottá az Ő igéjének befogadására, a Krisztust követő élet megélésére. Istennek van hatalma újat teremteni. Az imanapi liturgiát

követően **Móricz Attila** és Móriczné Bátki Anna lelkészpár beszámolt arról az időszakról, amelyet a Szerbiai Református Keresztyén Egyházban, Torontálvásárhelyen töltöttek. Nehéz, de áldásos időszakot éltek meg az ott tartózkodásuk alatt. A rájuk bízott közösségek életében azt tapasztalták, hogy Isten igéjét sóvárogva várták az emberek. Szolgálatukat hittel és örömmel végezték tíz éven át, 1997 és 2007 között, a legnehezebb időkben is. Az imanap zárásaként a lelkészpár elénekelt a „Tehozzád szól éneke” kezdetű éneket, melyet az igehallgatók imádságként magukkal

vitték. Köszönjük a lelkészpár személyes, szívből szóló és tartalmas beszámolóját. Hitük és szolgálata által épültünk. Imádkozunk, hogy a Szerbiai Református Keresztyén Egyházban Isten Lelke munkálja a megújulást az egyéni és a közösségi életben egyaránt.

Dr. Németh Tamásné Schédl Tímea
lelképásztor, nőszövetségi elnök

2025. szeptember 1. – november 30.

Anyakönyvi hírek

A keresztség sákramentumában részesültek:

Csizmadia Attila és Verrasztó Vivien fia, Zétény, Csordós Patrik és Gál Dóra lánya, Lilien, Fodor Dávid és Major Ivett Vivien fia, Olivér, Gyenge Barnabás és Spanyol Adrienn lánya, Jázmin Elena, Legenyei-Pintér Alex és Sebestyén Enikő lánya, Dorka, Mátics Attila és Busznyák Éva lánya, Bianka, Szabó Márton és Pap Eszter lánya, Nara, Magyar Ádám és Jáki Laura fia, Kende, Rózsás Szabolcs és Markovics Éva fia, Bercel, Udvardi Ádám és Szabó Alexandra lánya, Kamilla, Holmann Richárd és Ébli Szilvia fia, Vito, Fülöp Tamás és Gulyás Eszter fia, Soma Áron.

Isten áldását kérjük a megkereszteltékre, hogy növekedjenek lélekben, Isten és emberek előtt való kedvességben!

Eltemettük:

Kaufmann Józsefné, született Végh Karolin (94), Zsinka Imre József (67), Illés Gézáné, született Csurgai Erzsébet (82), Papp Lajosné, született Godwald Karolin (92), Kolonics Istvánné, született Szabó Eszter (75), Csonka Józsefné, született Takács Ilona (94), Szeder Istvánné, született Jákli Ilona (74), Gáncs Tibor (86), Baki Miklós Tibor (94), Papp Lajos (66)

Istenünk vigasztalását kérjük a gyászoló családokra, tudva, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, ha meghal is, örökké él!

Állandó heti gyülekezeti alkalmak

A heti alkalmaink a gyülekezeti házban vannak, a templomi alkalmakat külön jelezzük.

vasárnap 10:00 istentisztelet
(templom)

vasárnap 10:00 gyermek-istentisztelet

hétfő és péntek

11:00 Ép testben ép lélek csoport

hétfő 17:00 Forrás kör

18:00 Énekkari próba

szerda 10:00 Korban gazdagok köre

17:00 Felnőtt bibliakör

18:00 Főnix csoport, Cédus csoport

csütörtök 10:00 Baba-mama kör

18:00 Bárka kör, Mécses kör

péntek 18:00 Férfikör (kéthetente)

szombat 14:00 IFI óra (kéthetente)

Állandó havi gyülekezeti alkalom

hónap első kedd 16.30

Nőszövetségi Bibliaóra

(Immánuel Közösségi Ház)

*Köszönetet mondunk minden testvérünk
adományáért, amellyel támogatta gyülekezetünk életét,
szolgálatát.*

Befizetési, támogatási lehetőségek, számlaszámok

Gyülekezeti számlaszám: Raiffeisen Bank 12085004-00102657-00100002
Református Egyház Alapítvány: OTP Bank 11748045-20017204-00000000

Felhívás!

Tisztelettel kérjük kedves testvéreinket, hogy személyi adataik változásáról (különösen a lakcímváltozásról), mielőtt módjukban áll, értesítsék a Lelkészi Hivatalt, hogy a változásokat átvezethessük gyülekezetünk nyilvántartásába is.

Köszönjük.

A Lelkészi Hivatal nyitva tartása:

Kedd, Szerda, Péntek: 9:00-12:00

Csütörtök: 9:00-12:00 és 17:00-18:00

Vasárnap: Istentisztelet után közvetlenül

Tel.: 06/89/324-415

E-mail: info@papareformatus.hu

Apró segítség az Egyházfenntartás befizetésében!

Az önkéntes egyházfenntartói járulék egy összegben való kifizetése egyre nagyobb terhet jelent mindenkinek.

Ezért javasoljuk, hogy akinek van rá lehetősége, bankszámlájáról állandó megbízással havi rendszeres átutalásként fizesse támogatását. Így testvérünknek sem megterhelő jövedelmének havi 1%-nyi összegét átutalni, mi pedig folyamatosan megkapjuk az átutalt támogatást. A gyülekezeti számla, amelyre megbízását megadhatja:

Raiffeisen Bank: 12085004-00102657-00100002.

Kérjük, közleményként írja fel nevét, címét és az EFJ rövidítést. *Köszönjük.*

GYÜLEKEZETÜNK HONLAPJA
www.papareformatus.hu

*Várjuk észrevételeiket, hozzászólásaikat,
megjegyzéseiket! Keressék fel!*

HONLAP! HONLAP! HONLAP! HONLAP!

Ünnepi alkalmaink

Szeretettel várunk mindenkit karácsonyi, ünnepi alkalmainkra! Ezeket időrendben alább olvashatják.

DECEMBER 24., SZERDA:

15:30 Gyermekek karácsonya. Ezen az alkalmon hittanos gyermekeink, gyülekezetünk tagjai, gyermekkórusunk és a Pápai Református Ifjúsági Zenekar szolgál, illetve a felnőtt gyülekezeti tagok műsorát láthatjuk. Hittanos gyermekeink karácsonyi ajándécsomagot kapnak a gyülekezettől.

22:00 Éjjeli istentisztelet. Csendes, meghitt, karácsonyi hangulatú esti alkalmunkon sok énekkel és úrvacsora közösséggel ünnepeljük Jézus születését.

DECEMBER 25., CSÜTÖRTÖK:

10 órakor tartunk ünnepi istentiszteletet, melyen ünnepi, úrvacsorai közösségben lehetünk.

DECEMBER 26., PÉNTEK:

10 órakor ünnepi istentisztelet lesz Bertók Béla szolgálatával, mely alkalommal szintén lesz úrvacsorai közösség.

DECEMBER 28., VASÁRNAP:

10 órakor tartunk istentiszteletet.

DECEMBER 31., SZERDA:

17 órakor tartjuk óévi, hálaadó istentiszteletünket. Ezen az úrvacsorás istentiszteleten számolunk be röviden gyülekezetünk életének elmúlt egy évéről.

19 órától gyülekezeti szilveszterre hívunk minden érdeklődőt. Évek óta örömteli alkalom a gyülekezet közösségében búcsúztatni az óévet és köszönteni az új esztendőt. Jelentkezni december 29-ig lehet. A vacsora „bátyus”, azaz előre egyeztetünk, ki mivel tud hozzájárulni az étkezéshez. Az este különféle játékos feladatokkal, beszélgetéssel készülünk. Regisztrációval és további információkkal kapcsolatban keressék Böröczky Krisztinát (06-30/520-05-97, tamopinfo@gmail.com vagy a Lelkészi Hivatalban).

JANUÁR 1., CSÜTÖRTÖK:

10 órától tartunk ünnepi, újévi istentiszteletet, melyen szintén megterítjük az úrasztalát. Az istentisztelet után pezsgős koccintásra és szeretetvendégségre hívunk mindenkit a gyülekezeti házba. Ekkor mutatjuk be gyülekezetünk elmúlt egy évének képes beszámolóját.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük református családjainknak. Bekerülési ár kb. 400 Ft.

A költségekre adományokat elfogadunk.

Írták: Apostol Pál, Apostolné Bartha Mária, Balogh Éva, Dr. Németh Tamásné Schédl Tímea, Dr. Sárközi Gergely Antal, Hencsel Erik, Fodorné Papp Júlia, Jámor Anikó, Kacsó-Pápai Anna, Kiss Petra, Magyar Kornélia, Mayerné Pátkai Tünde, Pálóczyné Zergi Klára, Szakács Gergely

Grafika: WEB Szerkesztés: Balogh Éva

Kiadja a Pápai Református Egyházközség. Felelős kiadó: Szakács Gergely lelkipásztor

Készült a Kapitális nyomdában 800 példányban.

